

„Tako je,“ rečejo oče, „ali zapomnita si tudi to: Veverici podobni so tudi ljudje, kateri zavidajo svojega brata ali soseda, ako mu je Bog naklonil boljše zdravje, obilnejše moči ali pa večje bogastvo, ter mu o vsakej priložnosti kažejo to svojo zavist s tem, da mu stavijo vsakeršne zapreke in zlobne nakane. Ali vse to jim ne koristi nič ter le sebi samemu škodujejo.“

Vsi trije se dvignejo ter gredé s polnimi žepi lešnikov proti domu.

D. K.

Božja šiba.

Matijček reče necega jutra očetu: „Ne umejem, zakaj Bog ljudi tudi s svojo ostro šibo svari in opomina, saj sem užé večkrat slišal vas, da je bolje ravnati z lepim, nego li z grdim. Ljudjé bi se po mojih mislih raje pokoravali in vračali na pot pravice in resnice, ako bi jim Bog grešno srce gladil z ljubeznjivo in dobrotljivo roko.“

Oče hiteč tedaj po opravkih, niso utegnili odgovoriti.

Tù stopijo mati v sobo ter rekó Matijčku: „Idi na pašnik ter nasekaj tam vèjevja, zloži in povéži ga v butarice. O póludne se vrni domóv in ako si napravil, kar sem ti ukazala, dobodeš za kosilo dobro mlečno kašo.“

Matijček otide s sekirico. Ali o žarkem solnei mu se ne ljubi delati. Leže v senco ter takó-le prevdarja: „Ako delam ali ne, mati bodo skuhali kašo, saj me z doma ne vidijo, kaj počnem. Ko pojém kašo o póludne, lahko rečem, da zaradi vročine nisem mogel sekati.“

O póludne pride Matijček domóv. Mati ga vprašajo, če je dodelal. Matijček si ne upa lagati, zatorej reče: „Nisem nè!“ V tem trenutku pridejo oče ter pravijo: „Ni mu treba dati kosila, kajti kdor ne dela, naj tudi ne jé. A tebi, Matijček povem, da te bodem zvečer ostro kaznil, ako ne dodelaš, kar so ti davi mati ukazali.“

Strogi ukaz očetov je Matijčku pregnal vso lenobo. Sredi po póludneva je užé dovršil delo. Domóv prišedši poprosi kosila, ki mu ga mati radi dadó, preverjeni, da je napravil butarice. In ko je ravno obedoval, stopijo oče k mizi rekoč: „Davi ti nisem utegnil odgovoriti na tvoje vprašanje, a zdaj, menim, si lahko sam odgovarjaš. Ko so ti mati z dobrotljivostjo ukazali delati, nisi hotel, ko sem ti pa jaz s strogostjo zaukazal, ubogal si me. Ravno takó bi tudi človek Boga ne slušal, ako ne bi Vsemogočni tu in tam zažugal s svojo ostro šibo.“

Jos. Gradščan.

O začetku.

Brodovčevi profesor, jako učen in priljuden mož, prišel je vsako leto v svoj zavičaj na oddih. Rad se je pogovarjal s priprostimi kmeti; pod domačo lipo je posédal in se razgovarjal z njimi.

Necega praznika po póludne sedi s tremi kmeti v senci. Govoré o marsičem; slednjič se njih govorica zasukne k šolam in učenju.